

~~P
R
I
S
M
E
N
W
K
A~~

3/90

Chápete už, jak rádi od vás dostáváme dopisy? Třeba dopis od Supe je mnohem delší, ale podstatně jsem snad vybrala. Takže na vaše dopisy se těší

za redakci

Věra

VZKAZY

- Supe, tvoji povídku Vlk dáme do dalšího čísla

- Jyrry a další, nemusíte posílat kopie, stačí v jednom vydání.

- Roy - pokud budeš mít více času, napiš něco o sobě. Díky

- Supe, povídka v Písmenkách 2/90 byla ohromně prima. Vážně. Máš za ni velkou jedničku. /Vzkeaz od Kočky Eriky/

- Pro všechny: Pokud někdo víte o dalších časopisech s trampskou tematikou, prosím o informaci a v lepším případě i o zaslání, ráda zaplatím /rozumnou cenou/ Jedná se mi o různé osadní a oblastní plátky. Předem děkuji.

Věra

Moc a moc se omluváme všem, kteří na Písmenka čekají. Proč má toto číslo takové zpoždění? Do tisku bylo připraveno na začátku prázdnin. Jenomže pak vypukly dovolené, připravovali jsme tábor a navíc OKC SM v Kolíně, kde jsme Písmenka tiskli, je prakticky před rozpadem. Není možné zastihnout nikoho, kdo by nám půjčil klíče od rozmnožovny. Takže Písmenka jedou dál, ale musíme hledat další možnosti, kde tisknout. V množství, které potřebujeme, to načerno nejde a platit nemůžeme. Všechny možnosti jsme zatím nevyčerпали, ale bude to možná občas trochu skřípat. Děkuje za pochopení.

Redakce

• Z NAŠÍ POŠTY •

Naší radostí je i to, že k příspěvkům, které dostáváme, přiložíte i dopis. Dnes bychom vám chtěli několik dopisů také předložit. Neberte to jako chlubení, ale u nás je měřítko jednoduché. Komu se Písmenka nelíbí, ten je zkrátka neodebírá a tím nám také žádné dopisy nepíše. Tak, a teď už je to na vás:

- Vím, že Písmenka nemají moc listů, ale přesto by možná stálo za to, napsat každý ke svému dílku i něco víc. Jakési motto o jedné větě, co má jen málo slov (proč, kdy, jak).

Akimba

Co vy na to? /V/

- Myslím, že by nám Písmenka měla zůstat. Jsou obromě fajn. Je to podle mě nejlepší časopis, protože je náš /a nejenom proto/. Píšeme si jej sami, nikdo nám do toho nekecá./Snažím se psát spisovně/

Kočka Erika

- Líbilo se mi to počteníčko a přestože je ve stáncích spousta nových trampských časopisů, budu dál posílat své příspěvky do Písmenek.

Roy

- Písmenka jsou parádní, ale moc vážná. Proto zasílám povídku "Cizinec"

Frank

- Písmenka by měla zůstat autorům, kamarádům. Zájem dodnes nepolevil, naopak stoupl. Písmenka mám hodně rád a nejsou jediná, se kterými spolupracuji, a proto, si říkám - nechte je dýchat, dokud budete moci

Sup

• PRO NÁS •

Tam kde se les zařezává do stráně u skály,
tam, kde potůček opouští svahy hor,
tam budu čekat,
protože chci, aby jsme si zase hráli,
jako dřív, kdy zněl nám náš chór

Paseky plné motýlů a trávy zelené
růžový přívít Slunce
nezmění nás
vždyť proboha, nemáme srdce z kamene,
neutopíme ho v tůnce.

Karel Fojtík - Kájín

• DEMOKRACIE VZOR 69 •

Nechat lidu vyplakat duši
podle řádů, jak se sluší,
a pak těm, jež nejvíce řvali
nasadit oslí uši!

• GO BUN MIKDY NEŘEKL •

Miluji vás lidé,
jenom nevím, co po vás zbyde
vy hrobaři vlastní země.

Miroslav Šařec - Piplín

• VOLÁNÍ •

Obloha pláče a v ponurém města stínu
jen rámečkem okna se dívám na krajinu.
Koukám se do deště a pro sebe si sním
o loukách plných bílých kopretin.

Tam dál jsou hory, s lesy hlubokými.
Co větvemi mluví, co rozmlouvat chci s nimi
o touhách, snech, a o všem, co už víme.
O věcech, kterým jenom spolu rozumíme.

U okna sedím a slyším ten křik stromů.
Kam mě to volají? Do noci? K nim? Domů?
Vždyť já už jdu, tak tiše! V lese se přece nekřičí!
A moje kroky ztichnou na napadaném jehličí.

• CO JE TO? •

Takové malé, člověčí nic
někdy se nafoukne a někdy schoulí.
To podle toho, čeho je víc,
zda veselých úsměvů, anebo boulí.

Co je to za věc? Pořád nás honí
zahodit nejde, jenom schovat.
Málokdo dokáže dívat se do ní,
uměli byste ji pojmenovat?

Vendula Burdová - Ťopina
Punchbowl
N. S. W. Australia

• ZA ŠEST KORUN JÍZDNÉHO •

Motoráček najel na most, třicet metrů nad vodní nádrží. Prudce s sebou škul, vítr měl už sílu, a první těžké kapky se roztříštily o okna. Příjemné to moc nebylo v té výšce, ale vzápětí přišel zase les. Okolí se nadechlo černé tuše. Vítr tlačil na vůz, jež měl touhu převrhnout se, hustý déšť jej však tlačil zpět do kolejí. První blesk zrentgenoval vnitřek vozu. Ostatní se s obrovitou silou vrhaly k zemi, připomínaly vlákna žárovek, která se jakoby sama uvolnila ze skleněných baněk, vyletěla do prostoru a zlověstně šlehala červenými a žlutými zmuchlanými čarami. Starší paní, sedící u okna, zahýbala rty a sklopila oči ke košíku na klíně. Křečovitě sevřené ruce zmáčkly proutěné držadlo v momentě, kdy s vozem zacloumal tlak chraplavého hromu.

Podíval jsem se na hodinky. Čtvrt na pět. A venku taková tma. Hustá a lepkavá, dokázala by člověku vlézt pod košili a přilepit se na tělo. Brrr! Pohled do vozu - v každých očích jsou vidět kamna, rudě rozpálená, ponožky na prst tlusté a vařící čaj. V některých i rum! V každé zatačce jsou vidět stromy v hlubokých předklonech, chtějí se na nás vrhnout, rozmačkat s vozem, zadusit.

Nečekaná síla mě vrhá proti dívce, sedící přes uličku. Rukama se jí opřu o břicho, hlava se jí zvrátí dozadu přes opěradlo. Odhalí mi svůj bílý krk, vzápětí se vrací její obličej s vyděšenými očima. Říkám jí promiňte a kolem doznívá hluk spadáných kufrů, tašek, lidských těl. Průvodčí probíhá vozem a mizí za dveřmi k mašinfírovi. Pomáhám paní zvednout košík a jablka, jež vyhrězla do neznáma a přivodila pár dalších pádů.

Průvodčí se vrací bez čepice.

"Dál nemůžeme ject. Přes koleje leží velký strom, měli sme namále," křečovitě se usmívá, skoro jako by se omlouval, "musíme počkat na vyprošťovací četú!"

Zprava se zvedl vysoký blondák v maskáčovém batlu. Škrábe se na prsou. "Máte tady nějakou pilu, šéfe?"

"Máme. Velkou." Průvodčí odpovídá do podlahy.

"Tak fajn, my máme sekery," dívá se na mne a kývne hlavou, "jde se na to! Nemám náladu tady zkejsnout. Pomůže nám někdo?" Rozhlíží se po voze. U dveří už stojí tři železničáři a zvedá se jediný civil, černovlasý mladík. Zhlédnu, jak vytrhává svou ruku ze sevření krásné brunetky a něco jí říká. Sundávám si opasek a vytahuji z kapes drobnosti a z pouzdra sekeru.

Mohutný jasan leží pět metrů před vozem. Než k němu dojdeme, jsme jak hadry na podlahu. Cítím ledový vítr.

Bušíme do větví a odnášíme je jako raněné stranou od kolejí. Blondák řeže s jedním dráhařem kmen na menší kusy. Přesto jsou hodně těžké. Déšť se od nás odráží k zemi, nacucané, tmavé oděvy už nemají kam nasávat. Vítr nám žene do obličejů litry vody a servané listí. Načínáme druhou půlhodinu, když je poslední kus kmene odnesen. Strkám si sekeru za pás kalhot a jdu s blondákem ohnout a podržet dvě nejsilnější větve. Ostatní se vrací do vozu a já mávám směrem ke kabině mašinfíry, žemohou projet. Motoráček se pomalu šine kolem nás a větev mě jako péro tlačí ke kolejím. V mokrých rukách moc síly není. Dívám se na blondáka, splihlé vlasy mu bičují čelo a nad kapsou má přilepený velký list. Jakoby dostal od větru metál, že si vůbec troufnul ven.

Vůz projel, pouštíme větve a jdeme za ním. Ale motoráček pokračuje, jede dál, sakra! Rozbíháme se po mokrých pražcích proti větru. Je rychlejší!

"To se mi snad zdá!?", blondák zůstává stát a přidává k li- jáku svou slinu.

Jdeme dál do šera, za vláčkem, vždyt kam jinam, a začíná nám být zima. Za nejbližším ohybem vidíme krvavá koncová světla. Lezeme dovnitř, kolem úsměvy.

"Kluci, omlouváme se, ale...", průvodčí si nervózně popotahuje velký knír, "ale... ale pak jsme se nemohli vrátit, abysme vás nepřejeli."

"My jsme si to mysleli." Blondák se směje. Usměju se taky. Strhávám mokrou košili a rvu se do batlu. Báječné teplo! Stará paní se na mě zazubí a podává mi velké jablko. Vůz se rozjíždí.

Zastávka Strahov, vystupuju. Nad hlavou se slunce prodlírá mezi mraky, nemají už sílu. Vítr nikde, pohoda. Mávám lidem v odjíždějícím motoráčku a zahlédnu toho blondáka. Oba se smějeme a mne napadne, že vlatně ani nevím, jak mu říkají.

Jaroslav Sup Dittrich

• DÍKA, CO NEMÁ ZDÁNÍ O KRÁSÁCH TRAMPOVÁNÍ •

Na všechno nejlepší lék jsou nebesa.
A jaká že je to adresa? Nó - les
básní dva kluci v zeleném.
Vonný vřes a pobádka s jelenem.

Chopila jsem se té jejich rady,
snad je to lepší, než sedět tady
a odhodlám se k hrđinskému činu.
Třeba to přežiju, snad nezahynu.

Cestičkou kvačím, pozor! Tu je díra
z ní na mě ňáký strašný víře zírá,
utíkám, až se na mě všechno lře.
Tobletu že je poezie v lese?

Na mýtinu doběhla jsem skoro v pláči
tak, tahleta romantika už mi stačí.
Mám udělat hned čelem vzad?
Ještě ne, zde dojdou klidu snad.

Dělám si plány, jak krásně se vyspím.
Strom o lisa brány prý zašumí listím
usínám - lunička pěkně přihřívá.
Au!! Podle mnou kořen o vedle opřiva!

Kde jsou ty krásné sny, poslané od vánku?
Když kořeny jsou všude a já mám po spánku!
Takovéhle vyspání, hned člověku se zají.
Řekněte mi, co trampové furt na tom lese mají?

• VODA •

Je voda hluboká a temná a tajemností voní,
láká nás zapomenout a ponořit se do ní.

Je voda divoká, když skáče po kamení,
ta nám zas připomene, jak rychle se vše mění.

Je voda stříbrná - a umí zpívat.
jednou se musíš umět okolo sebe dívat!

Vendula Burdová - Topina
Punchbowl N.S.W. Australia

• STÁŘÍ •

Člověk je tak starý, na kolik se cítí,
strom zase na tolik, kolik má letokruhů,
ve čtvrtém ročním období rozkvetá kvítí,
tůň žije okamžik - kamenem v kruhu.

Řeka stárne v meandrech mrtvých ramen,
oheň v mihotajících se žisrách,
studna, když vysychá jí pramen,
sníh v kapkách na travách.

Stárne ptáče, když už neválí se v peří,
včela, když nenajde své česno,
stárne víra, která v sebe už nevěří,
a tulák, kterému není na Zemi těсно.

• SVÍTÁNÍ •

Nejprve dozní velebné ticho
jako ve snu přitáhneš si spacák k bradě,
pak slyšíš zelených hodin tikot
to navít se k tobě v trylcích ptáček krače.

Noc chlubí se svým posledním obrázkem
tónovaným ředěnou černou tuší,
tulák slunce zatáhne provázkem
a vystrlí ze spacáku Horizontu uši.

Pať rozepne modré oblohy křehký zip
a zašimrá mě zlatým stéblem na víčka:
"koukej vstávat a tvař se trochu líp,
ať do kroků mi hraje veselá písnička!"

• DUHA •

Obloha má nádech
růžových červánků,
to připravuje cestu pro duhu.
Vidíš, jak se pomalu
zjasňuje
její oblouk se prodlužuje.
Ta nádhera
tvé duši dýchne radost.
Trvá chvíličku
a zas vidíš, jak se ztrácí,
pomalu odplouvá na koberci
z mráček
a vítr - gondoliér
hvízdá si písničku.

Erika Chvátalová

• BYLO, NEBYLO •

Jsem o ni opřená skoro celým tělem /to kvůli pohodlí/ a píšu.
Píšu jí po nohách, že jsem tady byla. A že to bylo zrovinka
dneska. Kdy za pár hodin budu někde stát a konkat, jak se Měsíc
vytahuje, že mu z jeho stříbrného saka nechybí ani manžeta.
A taky napíšu, že jsem to byla právě já. Žádná Lenka, těch je
na světě tolik, že by těžko někdo poznal, která z nás to by.
Takže Budulínek. Jsou /pokud vím já/ jenom dva. Ten jeden je
pohádkovej a ten druhej /vlastně druhá/ jsem já.

Holka, která nosí skorodlouhý vlasy, má občas ubrečený oči
a sukni s kopretinami.

Píšu taky rok, aby se vědělo, protože je lepší vědět než
nevědět. Dopisuju druhou číslici a ona s sebou začíná šít.
Dopisuju třetí, pochechtává se a mele s sebou. A teď, když jsem
špičkou prstu dopsala tu poslední, začala se natřásat. A nakonec se
se, bez trošky úcty ke svému stáří, ta skála normálně rozřehnila
jako malá holka.

Jak s sebou začala šubat, sypalo se mi na hlavu drobný kamení, až jsem musela uskočit. A pak jsem si tý cedulky všimla:

PROSÍME NÁVŠTĚVNÍKY, ABY SE VE
VLASTNÍM ZÁJMU SKÁLY NEDOTÝKALI!
JE PŘÍŠERNĚ LECHTIVÁ!!

Lenka Mašterová
Budulíněk

• PŘIMĚŘENÝ RECEPT •

Na co? No přece na trampskou bramboračku /děláme zásadně doma v civilizaci, jen některé suroviny nutno přivézt z lesa/.

Takže: oloupem a rozkrájíme nahý ty brambory /záleží na chuti a zdatnosti jednotlivce - jak v jídle, tak ve škrábání/, opláchneme a dáme do přiměřeně velkého hrnce. Samozřejmě s přiměřenou dávkou vody a umístíme nad plamen sporáku.

Do hrnce dáme též přiměřené množství mrkve, petržele, celeru, soli, pepře, kmínu, silnější povahy mohou dát i přiměřeně chili, nákej ten hrášek a fazole. Pak /a to se nedivte, nebo spadnete ze židle/ 1 až 2 vlašské ořechy, houby /včetně 3 plátků z muchomůrky zelené/, trochu borovicového lýka /nesmí být sloupnuto více jak před 14 dny/, 2 - 3 oloupané a nakrájené smrkové kořínky, 3 zrníčka z jedlové šišky, špetku jehličí, 2 stvolý tráv, 2 malé lampy rumu /jednu do hrnce, druhou do našeho žaludku, neboť se nám z výparů dělá zle/ a nakonec přiměřeně sušených chroustů. Neustále mícháme a stále máme nad plamenem.

Když se polévka /nebo divoká směs - jak kdo chcete/ začne vařit, odstavíme a za stálého míchání vléváme do záchoda. Jestli někdo už začal vařit než si celý recept přečet a nepochopil, že je to kameňák, tak ať vytvoř ochutná a výsledek /popř. pitevní nález/ necht pošle na mou adresu, je v redakci.

Miroslav Šařec - Piplín

• KAMARÁDI •

Jsou to fantastický lidi! Umí snad všechno na světě. Tuhle jsem měla problém s autem. Stačilo jednomu zavolat, přispěchal, opravil. Jindy zas potřebuji na kus řeči s kámoškami, ale co s dětmi? No přece kamarád, umí si hrát, vyprávět ponádky, řekne ho rády vidí, určitě pomůže. Vytáčím jeho číslo a neuplyne ani půl hodiny a už můžu klidně odejít. Domů spěchat nemusím, na kamaráda je spo-lehnutí!

Další kamarád sežene svíčkovou "dík! Jsi zlatej!" Potřebuji opravit televizi? Jednoduché: "Kamaráde, měl bys chvíli ku?" Kamarád ji má. Dokonce i vlastní náhradní díly.

Domluvíme si celá parta víkend. Je nádherně, sluníčko pálí, za chvíli je pingl jak cent. Ale žádné zle. Kamarádi se střídají v ne-sení mých věcí. Utáboříme se na pěkném místě, začnem stavět stany. Já nemůžu, sekerkou bych se sekla a určitě nemám sílu pořádně na-pnout šňůru, oni jsou přece šikovní a jsou to chlapi. Pro ně je to hračka. Jdu kus dál na sluníčko, abych jim nepřekážela. Za chvíli je mi horko, nebylo by marné se něčeho napít.

"Tondo, nebylo by tam něco tekutého?"

Tonda mlčky položí, co má v ruce a přijde s lahví piva. Chtěla jsem se s ním rozdělit, ale nějak to nevyšlo, no co! Určitě kluci ještě mají. Začínám mít hlad, venku tráví, a tak se ptám:

"Nejedli byste už taky?"

Ze sedmi hrdel se ozve:

"Hlad máme strašnej, loškali bysme i chrousty."

Rozhlédnu se po tábořišti a musím ocenit, co všechno už uděla-li. Stany stojí, dříví nasekané, založené onniště, nanosená voda, opravdu už by měli něco sníst. Tak víte co? Jarda ohřeje pár konzerv, Jirka je mistr na polívky a víc už se vás k vaření stejně nevejde. Tak já se jdu do lesa podívat po nějaké houbě na zítřek. A už se za mnou zavře zelená opona. Z lesa mě vytáhne vůně guláše, lačně se chopím ešusu - fantazie.

Pak už jen klidné plápolání ohně a čas na příjemné povídání. Jenže to nějak vázne, mám pocit, že to musím rozhybat. Nařadit strunku té pohody.

"Kluci, víte co vám řeknu? Va jste bezvadný kamarádi a všichni jsme fantastická parta."

Rozhlédnu se v očekávání šťastného záblesku v jejich očích. Ale co to? Ten záblesk je takový divný, jako by se mi zdálo, že tam čtu: "Jo, jsme bezvadný kamarádi, ale co jsi ty?"

• BITVA •

Seržant sních dal povel k čelnímu útoku
artilerie ~~Mrazu~~ přešlapují na místě
markytánka Jinovatka obvažuje trávě krev na čoku.

Bataliony Závějí obstoupily všechny dokola
už není únik z téhle pasti,
generál Podzim ostříhaný dohola
přestal s vojsky barev odpor klásti.

Poslední voják Jablko odolává zteči
drží se na kopci Jablůnka statečně,
smějte se, osiřelá Strán po milém brečí,
ale dezertér Jaro vrátí se bezpečně.

• STROMY •

Tiše a velebně šumí zelená katedrála
a polyká cvrlikání a vlhkost oblohy,
a stojí zpřímá a mohutně se rozkročila
skryt je v ní klíč houslový.

A když někdo snad
dá se s nimi do nelítostného boje
zjistí, že stromy dovedou umírat
tiše a vstoje...

• JEN TAK •

Jen tak si zpíval,
trochu falešně
jak v rytmu flétny větru,
jen tak si hvízdal výsměšně
v nadstavovaném světru
o tom, že někde v dálce
hučí splav
a vysoko na strání
tisíce světlušek se prohání
břízám Luna lístky jak vlásky
stříbrem proplétá.
Jen tak s rukama
na obroučkách kol
svého pojízdného domova.

Oldřich Damborský - Roy

Do městečka Knock Town přijel cizinec. Vlastně nepřijel, ale vletěl. Projel takovou rychlostí pod okny výměnkářky O'Donyové, že si stačila všimnout jen širokého sombrera a úzkého knírku. Přitom jí vypadlo z ruky laso, kterým proháněla po světnici papouška, anžto měl vzteklinu. Kůň cizince, aniž by co předem naznačil, prudce zabrzdil před saloonem a vyjevený jezdec mu přeletěl přes hlavu. Rozhodil lítací dveře a s temným žuchnutím zůstal ležet před nálevním pultem.

Barman s kamennou tváří ledabylým pohybem ruky podal cizinci ještě ležícímu sklenku řezané whisky. Ten se napil a teprve teď padl do mdlob, patrně následkem bolestivého pádu. Celý saloon přestal dýchat, i míšenec Cunca se přestal rýpat v nose hlavní pistole a všichni strnuli. Toto ticho však nevydržel cowboy zvaný Šilhavý Mac a drze prohlásil: "Vy blbe, mezi muže se neskáče ale chodí po dvou!" Cizinec se rázem probрал a vyskočil na obě nohy, čímž chtěl dokázat, že chodit umí.

"Kdo to řekl?" otázal se skrze zuby a sevřel rty i prázdné pouzdro od pistole, kterou při své akrobacii ztratil. Šilhavý Mac, který šilhal jenom když plakal, a to tak zuřivě, že mu slzy tekly po zádech, s přátelským úsměvem zašeptal: "Já ty díblíku". Cizinec ho ani nenechal došklebit, vymrštil své chlupaté pěsti a nedbaje všech přírodních zákonů, snažil se ranami udržet Maca metr nad zemí. Po několika minutách nechal své pěsti klesnout k bokům a ubohého šilhavce k zemi. Otočil se k zpitomělým opilcům a uklonil se řka: "Promiňte pánové, že jsem zapoměl pozdravit, jak je v naší křesťanské rodině zvykem. How do you do."

Všichni vstávali od svých stolků a snažili se zdvořilého cizince napodobovat v uklánění s takovým zápalem, že bylo slyšet lámání kostí. Nejvíce to odnesl míšenec Cunca, který si zapoměl vyndat z nosu hlaveň pistole, takže mu visela z nosu jenom pažba.

V tom se rozletěly dveře a vešel místní shariff. Poohlédnutí těchto výjevů se zprvu domníval, že je v klášteře. "Kdo jste, cizinci?" otázal se tak mohutným hlasem, až se na stole naježily karty a začaly se samy míchat. "Jsem pohádkový skřítek Yelou Brk a hledám zlaté kapradí."

"To by jste to musel dokázat."

Cizinec se dal do smíchu. "Cožpak jste nepoznal, shariffe, že žertuji?"

"Hloupé žerty" olovětil shariff, "tak kdo vlastně jste?"

"Kdo jsem, na tom tak nezáleží, ale hledám svého otce, který se dal do služeb zločinu a v náhlém záchvatu úplavice uprchl z domova".

"Jak se jmenoval?" otázal se shariff, "já se podívám do vězení a na hřbitov."

"Říkali mu Johny Tasemnice" pravil cizinec smutně. V tom zazněl od barového pultu táhlý výkřik a dunivý zvuk. Shariff se prudce otočil. "Sakra, tak se mi zdá, že náš nálevník má podobné jméno, cizince."

Ale ten již nečekal a klečel u omdlelého barmana.

"Zločinný tatíčku", zaúpěl a v rozrušení do sebe obrátil celou láhev řezané whisky a svalil se vedle otce.

"Šťastné to shledání." poznamenal shariff.

Vytrhnul z pouzdra pistoli a jednou ranou zastřelil mišence Cunea, kterému již nebylo pomoci a zamáčkl sobě slzu.

Jako na povel začali všichni plakat, až se šilhavého Maca, protože se ještě neprobral.

Cizinec byl však konečně u cíle své cesty.

Frank Nytl

POHÁDKA ŽIVOTA

Vše je jenom pohádka vyprávěná mámou,
dvě vystrašená kůzlátka,
jež v životě se zklamou
za víčky máš prach a slzu zakletou,
vždyť dlouhý je den,
kde všichni všechno popletou
a není to jen sen.

Jsi bílá paní, já bezhlavý rytíř,
od každého něco,
a života pilíř
neptá se proč a na co!

Tak si vyprávíme báje staleté a živé
bok po boku,

dvě proradné lasičky lstivé,
jsou si navzájem tihem v oku.

Proto vše je jenom pohádka

vyprávěná mámou,

kde dvě vyplašená kůzlátka
v životě se zklamou.

Martin Vaněk - Rumcajs

Toulavý klavír

zahrál létu osudovou

sluníčko přestalo šmírovat

mlhou přikryté spáče

vzdušnou poštou denně létá

tisíce podzimních telegramů

Lenka Mašterová - Budulíněk

NOVÁ PLAVBA TITANIKU

- aneb popření teorie, tvrdící, že potopení TITANIKU má na svědomí magie.

Vážení čtenáři, prosím vás, nepřeskakujte tento článek, i když kritizuje všeobecně vžitou teorii o zkáze zaoceánské lodi TITANIK. Tato teorie tvrdí: "Veškeré dění okolo nás není podřízeno jakýmsi přírodním zákonům, ale je řízeno zákony magie /viz kniha prof. ing. Maxima Maximoviče Neználka "Všeobecné zákony magie a jejich vliv na okolí"/. Proto i zkáza zaoceánské lodi TITANIK musela být způsobena některým z magických vlivů. V našem případě to byl vliv pojmenování lodi jménem TITANIK. Ze starých spisů se nám podařilo zjistit, že toto slovo je již od roku 238 př. n. l. prokleté a pojmenovat novou loď prokletým slovem je pitomost. Předčítat katastrofě by se ..."

Dále je toto neštěstí rozebíráno v knize Alexe Borisoviče Ne-gramota: Magické příčiny zkázy TITANIKU odvozené od Neználkovy knihy Všeobecných zákonů.

Já naopak tvrdím, že jak zkázu TITANIKU, tak ostatní dění ve světě mají na svědomí přírodní vlivy, jak se správně tvrdilo až do roku 2053. Konkrétně: byl to plující ledovec, unášený mořskými proudy. Jedinou zmínku o příčině zkázy TITANIKU jsem našel v can-cáku /totéž co deník, pozn. aut./ jistého trampa a vodáka pocházejícího z konce XX století. A jelikož zápis v cancáku je velmi zajímavý, dovoluji si ho otisknout celý /jestliže některým pasážířům nebudete rozumět, nebo vám budou připadat nesmyslné, je to způsobeno užíváním tzv. trampského slengu, který není zatím jasný ani nám, odborníkům, a proto je nemůžeme přeložit do našeho běžně užívaného jazyka - pozn. aut./. A teď už vlastní zápis:

2. 8. 1989 - Úterý

Naše loď - TITANIK 1 - 3 jsme spustili na hladinu Berounky ve 12.30 hod. V té chvíli jsem si položil otázku. Skutečněj TITANIK se potopil 15. 4. 1912 po srážce s ledovcem /tady to máte černý na bílým, že to byl ledovec a ne nějaká magie - pozn. aut./ pár dní povyplutí, kdy se potopíme my? Přitom měl na palubě 2224 mužů posádky a cestujících a byl vybaven veškerým komfortem. My jsme zase měli tři nejstarsí laminátky, které kdy existovaly a vezli jsme s sebou:

TITANIK 1:

posádka: kapitán, kormidelník a pomocná loďní pumpa - kamarád Mášek
plavčík, 1. námořník a loďní pumpa - kamarádka Pajda

náklad: stan, suchary, osobní věci posádky

TITANIK 2:

posádka: kapitán a kormidelník - kamarád Bob

plavčík, 1. námořník a lodní pumpa - k. Myšárna

náklad: motocykl JAWA, solené maso osobní věci posádky

TITANIK 3:

posádka: kapitán a kormidelník: moje maličkost

plavčík, 1. námořník a lodní pumpa - k. Šajty

Nastalo loučení s rodnou zemí a pak jsme vypluli. Ale již po deseti minutách zahoukaly doplašené sirény. Voda v podpalubí. A ačkoli jsme lodi lepili 2 dny 2 noci, přece jen jsme na některé otvory pozapoměli a to se nám vymstilo. Napomohl tomu i déšť z nebe, a třebaže byly palubní průvlaky dobře utěsněné, bylo to prdlajs platný, neboť jsme je zapoměli na břehu i s palubou. Musela být proto část posádky převelena k lodním pumpám a tím se zároveň snižovala rychlost. Nakonec jsme museli zhotovit provizorní paluby. Rychlost se opět zvýšila a lodní pumpy zapínané jen občas udržovaly hladinu v lodi v normě /cca 2 - 3 cm/.

Ovšemže naše plavba nebyla jednoduchá. V cestě se nám pletly jezy, peřeje, padlé stromy, utopenci, měli jsme nedostatečnou lodní výzbroj a výstroj, bylo špatné zásobování potravinami, vodou, tabákem i zdravotnickým materiálem, po skončení deštů přibyla malárie, mokyti a nepřátelští vodáci. Neustálým pokřikováním AHOJ AHOJ rušili naše posádky a tím snižovali výkon strojů. Ještě větší zdržení nám způsobil boj s nepřátelskou flotilou o 15 lodích, která na nás zaútočila za pomoci vodních děl. Palbu jsme chvíli opětovali, ale pak nezbylo nic jiného, než strategicky ustoupit.

V průběhu dne došlo k destrukci rovnováhy TITANIKU 1 a ve večerních hodinách se potopil i TITANIK 2. V první případě to zavinily vrtné proudy pod jezem v Bukovci a v druhém nedostatečná kvalifikace kormidelníka. Obě lodi se nakonec podařilo vytáhnout. K večeru jsme přirazili k jakési pevnině a vybudovali základnu.

3. 8. 1989 - Středa

Byla věnována opravám na letitém vybavení všech lodí.

4. 8. 1989 - Čtvrtek

Přestože byly všechny tři lodě uvedeny do provozuschopného stavu, vydaly se na cestu jen TITANIK 1 s posádkou TITANIKU 3 a TITANIK 2. Plavba probíhala v probíjení se přes rozličné překážky. Za zmínku stojí dotaz plavčíka Šajtyho: "Kapitáne, kdy už budeme v Americe?" Usadil jsem ho slovy "Nekecej a pádluj!" Tato skromná odpověď nakrkla mého plavčíka a plavba se zrychlila.

A už je tu jez v Darové. Při pohledu na jeden prima magneták jsem těžce onemocněl malárií a plavčík TITANIKU 2 též. Zbytek obou posádek se nalodil na méně zatížený TITANIK 1 a vypluli. Magneták minuli v těsné blízkosti, vypukly ovace, následoval obrát k levoboku a... loď krásně zajela pod hladinu a klesla ke dnu. Kormidelník Bob opět zapoměl, že vystavovat boky lodě proudu není to nejlepší.

A bylo to. Loď bylo nutno zakotvit, evakuovat náklad i posádku a pak teprve ji vyzdvihnout. Když se nad hladinou objevilo lodní dno, bylo nám jasné, že tento vrak již nebude pojízdný. Musela být vybudována stálá základna. V plavbě nabylo možno pokračovat, neboť TITANIK 2 by nevezl zásoby pro čtyři muže posádky, které by byly nutné pro cestu do ameriky. Dojeli jsme.

Nakonec jsme tedy vylodili pozemní techniku, která až do teď rezavěla ve vodou napitém vzduchu a Šajty jel vyjednávat s domorodci. Nakonec se nám podařilo najmout nosiče, a ti dopravili trosky slavné expedice do mateřského přístavu.

Dalo by se říct, že expedice nedopadla nejlépe, ale urobíme přestavbu a příští rok opět HURÁ NA ŘEKU!

Vážení čtenáři, až sem to byl zápis o nové plavbě TITANIKU /tentokrát ve více exemplářích/. PhDr. A. B. Něgramot sice bude tvrdit, že neslavný konec této plavby má též na svědomí magie, ale inteligentní čtenáři si jistě všimli, že všechny nešťastné náhody jsou dostatečně vysvětleny a uznají, že vše se vyvětlilo úplně normálně, bez odvolávání se na jakousi tajemnou sílu z anou magie, z čehož plyne, že tato síla neexistuje, a jak všechny nehody, tak jakékoliv dění na světě se řídí přírodními zákony a tzv. náhodami.

Těm, kteří vydrželi číst až sem, upřímně děkují a někdy zase na slyšenou.

Váš George Simson, pracovník VUTA a oponent teorií o magii

KLUB MAXIMALISTU

POŠT. SCHRANKA z. 67

280 02 KOLÍN

